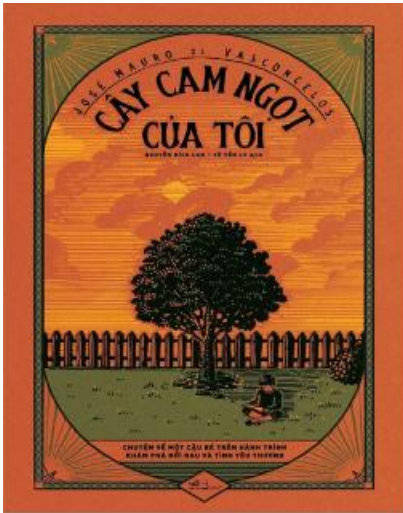

CÂY CAM NGỌT CỦA TÔI

Tên sách: Cây cam ngọt của tôi

Tác giả: José Mauro De Vasconcelos

Chuyển ngữ: Nguyễn Bích Lan – Tô Yến Nhi

Tái bản: 10 / 4 / 2025

NXB: Hội Nhà Văn

Kích thước: 14 x 20.5 cm

Số trang: 240 trang

Nội dung sách

Đây là một tác phẩm kinh điển mang màu sắc tự truyện của tác giả José Mauro De Vasconcelos. Câu chuyện xoay quanh tuổi thơ nhiều đau khổ nhưng cũng đầy thú vị của cậu bé Zezé. Zezé là một cậu bé nghèo sống trong một gia đình đông con ở Brazil. Vì hoàn cảnh khó khăn, cha thất nghiệp, mẹ phải làm việc vất vả, Zezé thường xuyên bị la mắng và đánh đòn phần lớn bởi chính những trò nghịch ngợm của cậu. Dù vậy, cậu lại rất thông minh, ngây thơ, nhạy cảm và giàu trí tưởng tượng. Trong khu vườn mới của gia đình, Zezé kết bạn với một cây cam nhỏ mà cậu gọi là “Minguinho”. Với Zezé, cây cam không chỉ là cây mà còn là người bạn để tâm sự, nơi đó cậu trút hết nỗi buồn, cô đơn và cả những suy nghĩ trẻ con nhưng lại sâu sắc.

Cuộc sống của Zezé thay đổi khi cậu gặp ông Portuga (ông Bồ), một người đàn ông tốt bụng. Ông trở thành người bạn lớn, người cha tinh thần mà Zezé luôn khao khát. Lần đầu tiên, cậu cảm nhận được sự yêu thương, thấu hiểu thật sự. Những điều mà cậu chưa từng cảm nhận được từ gia đình. Tuy nhiên, bi kịch xảy ra khi ông Portuga qua đời trong một tai nạn. Cú sốc này đã khiến Zezé mất đi chỗ dựa tinh thần quan trọng nhất, và buộc cậu phải trưởng thành sớm hơn tuổi.

Có thể nói, đây là một câu chuyện nhẹ nhàng nhưng rất xúc động, bởi bên cạnh những nỗi bất hạnh, đâu đó vẫn len lỏi ánh sáng của sự ngây thơ, sự lạc quan nhờ tình bạn, tình yêu của những người yêu quý, trân trọng. Chính điều đó khiến người đọc vừa thấy đau lòng lại vừa trân trọng những điều giản dị trong cuộc sống.

Cảm nhận cá nhân

Đọc xong “Cây cam ngọt của tôi”, trong tôi đọng lại nhiều cảm xúc lẫn lộn: vừa cảm thấy yêu thương, xót xa và tiếc nuối cho Zezé; vừa phẫn nộ với những thành viên trong gia đình vì đã khiến tuổi thơ của cậu trở nên chua xót và tăm tối; lại vừa uất hận trước cái nghèo của xã hội, cái nghèo khiến con người ta mất đi nhân tính. Cái nghèo kéo dài đã khiến những điều tốt đẹp kia không tồn tại được lâu và cuối cùng, những đứa trẻ khó có thể có một cuộc sống tốt đẹp và hạnh phúc như chúng đáng được hưởng.

Câu chuyện cũng khiến tôi nghĩ đến sứ vụ mà bản thân mình đang đảm nhận: Sứ vụ giáo dục- sứ vụ trông người. Tôi nghĩ về những đứa trẻ mà tôi đang trực tiếp chăm sóc, đặc biệt là những đứa trẻ xét một khía cạnh nào đó có tính cách có vẻ giống như cậu bé Zezé. Tôi thầm nhủ lòng mình: cần kiên nhẫn hơn nữa để yêu thương, lắng nghe hơn nữa để thấu hiểu, cẩn trọng hơn nữa để tránh làm tổn thương những tâm hồn bé bỏng. Vì, dù có sao đi nữa, trên tất cả, các trẻ thơ luôn xứng đáng để được yêu thương.

Nt. Anna Trần Thị Hồng Vân